

Εισήγηση για την εκδήλωση πάνω στο βιβλίο “εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης”

Είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν μπορεί κανείς να πει με βεβαιότητα, ότι ο εργάτης σήμερα ως ταυτότητα σημαίνει κάτι ενιαίο από άποψη ηθικής, συλλογικής οργάνωσης, κοινωνικής αντίληψης και τρόπου ζωής. Και στην Ελλάδα (αλλά) και αλλού, το σπάσιμο της μαζικής εργασίας, συνοδεύτηκε από τη μετατροπή της σε απασχόληση, από την ανασφάλεια της εργασιακής περιπλάνησης, από την περιστασιακή ή μόνιμη ανεργία, την ειδικευση και την από-ειδικευση του εργαζόμενου, τη λογική της ταξικής συνεργασίας (καριερισμός), την απώλεια εργασιακών δικαιωμάτων, την απαξίωση της παραδοσιακής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας κ.α.

Οι ταξικοί-κοινωνικοί αγώνες που ξεσπούν στην Ελλάδα στις αρχές της δεκαετίας του '60, είναι απότοκα της εμφυλιακής ήττας και του μετεμφυλιακού αστυνομικού (παρα)κράτους που δεσπόζει σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής. Οι υπό διωγμόν κομμουνιστές πάνουν δουλειά στα γιαπιά (από ανάγκη αρχικά) και με αυτό τον τρόπο αποτελούν δούρειο ίππο στις συνθήκες τάξης και ασφάλειας που το κράτος προσπαθεί να επιβάλλει. Η φιγούρα του απεργού οικοδόμου πρωταγωνιστεί σε αυτή τη φάση του ταξικού-κοινωνικού ανταγωνισμού. Τα συνδικαλιστικά αιτήματα αποκτούν πολιτικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Οι συγκρούσεις είναι σφοδρές. Η οργάνωση του κινήματος έχει συγκεκριμένα 9 (γραφειοκρατικά) χαρακτηριστικά αλλά ο έλεγχος της κορυφής επί της βάσης των εργατών είναι ένα διαρκές ζητούμενο από την πλευρά της ηγεσίας, το οποίο αφήνει πολλά περιθώρια αυτενέργειας από την πλευρά των μαζών.

Τα χρόνια που ακολουθούν την πολιτική εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας το '74, σημαδεύονται από την άνοδο του εργατικού κινήματος στα εργοστάσια. Μέσα από εργοστασιακά σωματεία με διαδικασίες αυτοοργάνωσης, μακριά από τις κομματικές αλυσίδες, αναπτύσσεται ένας αυτόνομος μαχητικός συνδικαλισμός με επιθετικά αιτήματα. Οι νικηφόροι (σε πολλές περιπτώσεις) αυτοί αγώνες, ανεβάζουν το επίπεδο διαβίωσης της εργατικής τάξης συνολικά και αποτελούν τόσο απτή απόδειξη του αδικαιώτου των αγώνων των προηγούμενων δεκαετιών, όσο και σοβαρό λόγο να θεωρηθεί αναγκαίο από την πλευρά της αστικής κυριαρχίας, να αναζητηθούν νέοι τρόποι καταστολής-αφομοίωσης συνολικά του μαχητικού αυτού κινήματος.

Η δεκαετία του '80 σηματοδοτείται από μια ακόμα εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας, με σκοπό να μπει ένας φραγμός στις συνεχείς απαιτήσεις της εργατικής τάξης να βελτιώσει τους όρους αναπαραγωγής της. Μέσα από γκεμπελικές τακτικές, δημαγωγικές παλινωδίες και πολιτικές ακροβασίες, χρησιμοποιείται η αριστερή (και όχι μόνο) φρασεολογία και απονοματοδοτείται η συλλογική ταξική συνείδηση του '60, '70 με σκοπό να φτιαχτεί ένα κοινωνικό στρώμα συντηρητικών μικροαστών νοικοκυραίων, με κάποια εργασιακή εξασφάλιση και σιγουριά, κάποιες κοινωνικές παροχές κτλ. Ζητούμενο ήταν να παγιωθεί η ομαλότητα που υποσχέθηκε αλλά δεν εξασφάλισε η Δημοκρατία το '74, να υπογραφεί και να τηρηθεί από τις αντιμαχόμενες πλευρές ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο. Σε αυτό ακριβώς το κοινωνικό συμβόλαιο κωδικοποιήθηκαν κατά ένα ορισμένο τρόπο οι κοινωνικές-ταξικές συγκρούσεις των περασμένων δεκαετιών.

Τα αφεντικά όμως δεν θα μπορούσαν να είναι ικανοποιημένα όσο η σχέση κεφαλαίου-εργασίας, δεν αντιστρέφεται οριστικά υπέρ του κεφαλαίου. Οι πρώτες απόπειρες να γίνει αυτό στις αρχές του '90, αλλού βρίσκουν μεν μαχητικές αντιστάσεις

αλλά επιτυγχάνουν (Πατραϊκή κ.α), αλλού σαρώνονται από την εν -συλλογική ακόμα-ζωή εργατική τάξη (ΕΑΣ κ.α). Οι επιθέσεις συνεχίζονται όμως και αφορούν συνολικά το δεδομένο κοινωνικό μοντέλο. Οι ευδαιμονία του καταναλωτισμού, ο καριερισμός, η επέλαση του life style, τα δάνεια, αποτελούν την άλλη όψη των απολύσεων, της ελαστικής εργασίας, των αποκρατικοποιήσεων, της πολυδιάσπασης της εργατικής τάξης σε ένα πλήθος ταυτοτήτων και μορφών επιβίωσης. Και ενώ τα αποθέματα των εργαζομένων λεηλατούνται μέσω του χρηματιστηριακού τζόγου (και όχι μόνο), το εργατικό κόστος συμπιέζεται προς τα κάτω μέσω της εισροής μεταναστών και της εκροής κεφαλαίων στα Βαλκάνια. Το ελληνικό κεφάλαιο σε συνθήκες παγκόσμιας όξυνσης των ενδοκαπιταλιστικών διενέξεων και αντιθέσεων, οι οποίες κωδικοποιούνται κάτω από την νέα μυστικολογία που ακούει στο όνομα «κρίση», αποφασίζει μια νέα ολοκληρωτική επίθεση.

Η φούσκα της ισχυρής Ελλάδας σκάει με πρωτοφανή πάταγο και απειλεί να σμπαραλιάσει την κοινωνική ειρήνη, τη δημοκρατική ομαλότητα, την αστική κυριαρχία συνολικά. Ο νέος προλετάριος στις νέες συνθήκες καλείται να αντιμετωπίσει τη συνολική επίθεση που δέχεται. Από απόλυτη μονάδα, ουδέτερο κοινωνικό ον, αόριστος φορέας αφηρημένων υποχρεώσεων και δικαιωμάτων, από αυτό το απεχθές τίποτα που σημαίνει να είναι κανείς δουλοπρεπείς πολίτης σε μια ταξική, ιεραρχική, εμπορευματική, θεαματική Δημοκρατία, καλείται να μαζέψει τα διασπαρμένα νοήματα της καταπίεσης από όλους τους τομείς της διαβίωσής του, να τα ενώσει και να επιτεθεί ολομέτωπα σε όλες τις πτυχές που κρατούν ζωντανό το κουφάρι του κυρίαρχου υπάρχοντος, του καπιταλισμού και του κράτους.

Ο Δεκέμβρης του '08, εικόνα από το μέλλον, είναι ήδη παντού, τόπος και χρόνος συνάντησης των πιο καταπιεσμένων κομματιών του κοινωνικού σώματος. Η αντι-εξέγερση και η στρατηγική της το γνωρίζει αυτό πολύ καλά. Παράλληλα με τη δημοσιονομική τρομοκρατία που εξαπολύει, βασιζόμενη στην παλιά καλή συνταγή της θεραπείας και του γύψου, επιλέγει να τρομοκρατήσει τους κοινωνικούς αγωνιστές, απομονώνοντας τους, ποινικοποιώντας τους, διώκοντάς τους.

Όλα αυτά τα χρόνια των έντονων κοινωνικών διεργασιών οι απαντήσεις των από κάτω, οι μορφές πάλης, το επίπεδο της σύγκρουσης που κάθε φορά επιλέχτηκε από κάποιες μειοψηφίες, άνοιξε νέους δρόμους στο βάθεμα του ανταγωνισμού και της ρήξης, στο πλάι κάθε φορά των πιο μαζικών αγώνων και συγκρούσεων. Γι' αυτό το λόγο οι μειοψηφίες αυτές χτυπιούνται. Χτυπιούνται γιατί αποτελούν τμήμα των κοινωνικών αγώνων, φορείς προπαγάνδας και ρήξης με άλλα μέσα, χωρίς συμβιβασμούς, ωραιοποιήσεις, λογικές διαφώτισης και πρωτοπορίας. Χτυπιούνται γιατί αποτελούν ρωγμή στο φαινομενικά παντοδύναμο καπιταλισμό και τον κοινωνικό έλεγχο.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στον εκφοβισμό των αφεντικών ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ μεταξύ των εργαζομένων ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ στους χώρους εργασίας.

συνέλευση αναρχικών ενάντια στην μισθωτή σκλαβιά «ο εργαλειοφόρος»

Πάτρα

πρωτομαγιά 2010

